

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 447/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. J., S., zastúpeného advokátskou kanceláriou S., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a prokurista JUDr. A. K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 13 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súhlasmi na vydanie rozhodnutia na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky sp. zn. KS TN-V-51-1/2011-Ntt 22 z 2. marca 2011, sp. zn. KS TN-V-52-1/2011-Ntt 23 z 2. marca 2011, sp. zn. KS TN-V-132-1/2011-Ntt 97 z 9. júna 2011 a sp. zn. KS TN-V-133-1/2011-Ntt 98 z 9. júna 2011 udelenými Krajským súdom v Trenčíne a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2012 doručená sťažnosť Ing. D. J., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 13 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) súhlasmi na vydanie rozhodnutia na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky (ďalej len „súhlasy na odpočúvanie“) sp. zn. KS TN-V-51-1/2011-Ntt 22 z 2. marca 2011, sp. zn. KS TN-V-52-1/2011-Ntt 23 z 2. marca 2011, sp. zn. KS TN-V-132-1/2011-Ntt 97 z 9. júna 2011 a sp. zn. KS TN-V-133-1/2011-Ntt 98 z 9. júna 2011 udelenými Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 9. marca 2012 bol v rámci trestného konania vedeného Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pod sp. zn. IV Gv 4/11 vypočutý v procesnom postavení svedka – poškodeného, pričom v rámci tohto výsluchu bol informovaný o tom, že na základe súhlasov na odpočúvanie udelených krajským súdom došlo k odpočúvaniu jeho telefonických hovorov, ktoré boli realizované prostredníctvom mobilných telefónov, ktoré v inkriminovanom čase používal.

Sťažovateľ uviedol, že namietané súhlasy na odpočúvanie boli vydané na základe žiadostí povereného príslušníka Vojenského obranného spravodajstva (ďalej len „VOS“) z 2. marca 2011 a 9. júna 2011 v rámci akcií nazvaných „K.“, „K.“, „M.“ a „M.“. Z predmetných žiadostí VOS malo vyplývať, že sťažovateľ vyvíja aktivity spojené s obchodovaním s vojenským materiálom.

Sťažovateľ argumentoval tým, že z vyšetrovacieho spisu zistil, že namietané súhlasy na odpočúvanie boli vydané na základe vykonštruovaných a nepravdivých skutočností.

Sťažovateľ je toho názoru, že vydaním označených súhlasov na odpočúvanie došlo k zásahu do jeho práva na súkromie a v tejto súvislosti vyslovil názor, že *„Krajský súd v Trenčíne vydal Uznesenia na základe nepravdivých, predstieraných a zámerne vykonštruovaných skutočností, čím je priamo zodpovedný za porušenie práv Sťažovateľa, nakoľko nijakým spôsobom nepreskúmal či sa uvedené skutočnosti zakladajú na pravde.“*

Sťažovateľ uviedol, že namietané súhlasy na odpočúvanie nemohol k svojej sťažnosti pripojiť, pretože v zmysle § 35 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 26 vyhlášky Národného bezpečnostného úradu č. 453/2007 Z. z. o administratívnej bezpečnosti ide o utajované písomnosti, ktoré obsahujú spravodajské informácie, a preto mu nemohli byť prístupné.

Podľa názoru sťažovateľa, aj keď sa proti príslušníkom VOS, ktorí mali v žiadostiach predložených krajskému súdu uviesť nepravdivé a zámerne vykonštruované skutočnosti, vedie trestné stíhanie, nemôže táto okolnosť zbavovať krajský súd zodpovednosti za udelenie namietaných súhlasov na odpočúvanie.

Sťažovateľ uviedol, že odpočúvaním jeho telefonických hovorov došlo k zásahu do jeho práva na súkromie, pretože podľa neho tento zásah nezodpovedal zásadám legality, legitimacy a proporcionality. V tejto súvislosti sťažovateľ vyslovil názor, že zásah do súkromia bol síce vykonaný na základe zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“), ale nebol vykonaný v súlade s týmto zákonom. Podľa sťažovateľa krajský súd neskúmal, či sú reálne naplnené predpoklady na udelenie súhlasov na odpočúvanie, ale uspokojil sa iba s odôvodnením príslušníka VOS. Ak by krajský súd dôkladne preskúmal okolnosti tohto prípadu, podľa sťažovateľa by zistil,

že informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní jeho údajnej protiprávnej činnosti nie sú pravdivé a že neexistujú žiadne dôkazy o tom, že by v jeho prípade dochádzalo k činnosti podľa § 2 ods. 1 písm. c) a e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 198/1994 Z. z. o Vojenskom spravodajstve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vojenskom spravodajstve“). Preto sa sťažovateľ domnieva, že súhlasy na odpočúvanie udelené krajským súdom sú nelegálne.

Sťažovateľ tvrdil, že krajský súd nielenže porušil jeho právo na súkromie, ale podľa neho porušil aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie, lebo aj keď obsah súhlasov na odpočúvanie nepozná, predpokladá, že ich odôvodnenie je iba formálne bez uvedenia konkrétnych skutočností.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Krajský súd v Trenčíne rozhodnutiami o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky vydanými pod sp. zn. KS TN-V-51-1/2011-Ntt 22 a sp. zn. KS TN-V-52-1/2011-Ntt 23 zo dňa 2. 3. 2011 a rozhodnutiami o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky vydanými pod sp. zn. KS TN-V-132-1/2011-NU 97 a sp. zn. KS TN-V-132-1/2011-Ntt 98 zo dňa 9. 6. 2011 porušil základné právo Sťažovateľa na ochranu ľudskej dôstojnosti podľa článku 19 ods. 1, 2 a 3 Ústavy SR, právo na ochranu na súkromia podľa článku 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR, a podľa článku 13 Listiny, právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa článku 8 ods. 1 a 2 Dohovoru a právo na súdnu a ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, podľa článku 36 ods. 1 Listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. KS TN-V-51-1/2011-Ntt 22 a sp. zn. KS TN-V-52-1/2011-Ntt 23 zo dňa 2. 3. 2011 a uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. KS TN-V-132-1/2011-Ntt 97 a sp. zn. KS TN-V-132-1/2011-Ntt 98 zo dňa 9. 6. 2011 sa zrušujú.

3. Ústavný súd SR priznáva Sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 20.000,- EUR (slovom dvadsaťtisíc eur), ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavný súd SR priznáva Sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľa boli argumenty o tom, že namietané súhlasy na odpočúvanie udelené krajským súdom nezodpovedajú požiadavkám legality, legitimacy a proporcionality, ktoré sa skúmajú pri posudzovaní odôvodnenosti zásahov do práva na súkromie. Súčasne vyslovil názor, že žiadosti príslušníka VOS boli v súvislosti s jeho údajnou protiprávnou činnosťou vyfabulované, a keďže krajský súd na podklade týchto žiadostí udelil súhlasy na odpočúvanie, nemôže byť zbavený zodpovednosti za tento zásah do jeho práva na súkromie. Aj napriek tomu, že sťažovateľ nepoznal obsah namietaných súhlasov na odpočúvanie, vyslovil dôvodné pochybnosti o ich nedostatočnej odôvodnenosti, a tým predstrel aj námietku o porušení jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a judikatúry ústavného súdu právo na ochranu tajomstva správ podávaných prostredníctvom telefónu je súčasťou ústavou a dohovorom zaručeného práva na ochranu súkromia, zásahy do ktorého sú prípustné len výnimočne v prípadoch a spôsobom ustanoveným zákonom, a len vtedy, ak sú nevyhnutné v záujme zabezpečenia právnym poriadkom chránených hodnôt (rozhodnutie vo veci *Klass a ostatní c. Spolková republika Nemecko* zo 6. septembra 1978, I. ÚS 274/05).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti pri poskytovaní ochrany základným právam obsiahnutým v ústave postupuje v intenciách judikatúry ESLP. V zmysle tejto judikatúry sa posudzujú zásahy do práva na súkromie z troch hľadísk, a to z hľadiska legality, legitimacy a proporcionality. Legalita znamená, že štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len vtedy, ak takýto zásah pripúšťa zákon a právna norma ho upravuje dostatočne jasne na to, aby bol za ustanovených podmienok predvídateľný. Legitímnosť zásahu do práva na súkromie je spojená s jeho účelom, ktorý je definovaný v čl. 8 ods. 2 dohovoru, teda zásah do práva na súkromie je prípustný len vtedy, ak je to v záujme štátu z dôvodu ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, v záujme spoločnosti z dôvodu zabezpečenia hospodárskeho blahobytu

krajiny, ochrany zdravia alebo morálky a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany práv a slobôd iných. Proporcionalita znamená, že štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len v tom prípade, keď je to nevyhnutné (za daných okolností nie je možné legitímny cieľ dosiahnuť inak) a pri dodržaní zásad a princípov vlastných demokratickej spoločnosti (I. ÚS 274/05, III. ÚS 80/08).

V namietanom prípade ústavný súd zistil, že krajský súd 2. marca 2011 a 9. júna 2011 udelil celkovo štyri súhlasy na odpočúvanie telefonických hovorov uskutočnených prostredníctvom dvoch telekomunikačných prevádzok, ktoré mal používať sťažovateľ. Prvé dva súhlasy boli udelené na dobu od 2. marca 2011 do 1. septembra 2011, ale keďže realizácia týchto odposluchov neprebiehala počas celého tohto obdobia, na základe žiadostí príslušníka VOS došlo k udeleniu ďalších dvoch súhlasov na odpočúvanie, a to na dobu od 9. júna 2011 do 8. septembra 2011.

Uznesením prokurátora generálnej prokuratúry sp. zn. IV Gv 4/11 z 20. februára 2012 bolo vznesené obvinenie piatim bývalým príslušníkom VOS (jednému ako páchatelovi a zvyšným štyrom ako účastníkom trestného činu) za pokračujúci zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), f), h), aj) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), h) a j) Trestného zákona.

Z označeného uznesenia vyplýva, že na podklade dosiaľ zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že obvinení sa mali uvedených trestných činov dopustiť konaním v rozpore s § 3, § 4 a § 6 zákona o ochrane pred odpočúvaním, v rozpore s § 2 zákona o vojenskom spravodajstve, ako aj v rozpore so smernicou pre použitie informačno-technických prostriedkov VOS.

Konaním obvinených príslušníkov VOS malo dôjsť k spôsobeniu škody viacerým osobám, ktorej príčinou malo byť nelegálne odpočúvanie telekomunikačných prevádzok dotknutých osôb. Jedným z poškodených v rámci trestného konania, predmetom ktorého je

trestná činnosť bývalých príslušníkov VOS, je aj sťažovateľ. Ten sa 9. marca 2012 v rámci svojho výsluchu v procesnom postavení svedka – poškodeného v zmysle § 46 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok pripojil k trestnému konaniu a podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku si voči obvineným uplatnil nárok na náhradu škody. Súčasne vyhlásil, že o tomto jeho nároku nebolo dosiaľ rozhodnuté v žiadnom konaní.

Podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Trestný poriadok v tomto ustanovení priznáva poškodenému viaceré procesné práva, ale, samozrejme, aj právo na uplatnenie nároku na náhradu škody. Ako vyplýva z § 46 ods. 3 Trestného poriadku, poškodený má právo uplatniť tento svoj nárok voči osobe obvinenej z trestného činu.

Ústavný súd konštatuje, že činnosť a konanie bývalých príslušníkov VOS majúce podobu žiadostí, na základe ktorých krajský súd udelil súhlasy na odpočúvanie, je predmetom trestného konania, ktoré nebolo dosiaľ právoplatne skončené. Príslušníci VOS sú v danej trestnej veci obvinení zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa a prečinu poškodzovania cudzích práv, pretože krajskému súdu mali predložiť vyfabulované a nepravdivé informácie o údajnom podozrení z protiprávneho konania sťažovateľa a iných osôb, čím ho mali uviesť do omylu a dosiahnuť udelenie súhlasov na odpočúvanie.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 1 Trestného poriadku, podľa ktorého tento zákon upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb.

Z uvedeného vyplýva, že je úlohou orgánov činných v trestnom konaní, ktoré ako predstavitelia verejnej moci ako prvé vstupujú do konania, aby objasnili protiprávnu činnosť obvinených, a teda aby obstarali dôkazy pre účely náležitého zistenia skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, a aby pripravili súdu podklady na prijatie

spravodlivého rozhodnutia. V tomto štádiu trestného konania je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní zistiť a preukázať, že obvinení konali spôsobom a v úmysle, ktorý predpokladajú skutkové podstaty uvedených trestných činov. Orgány činné v trestnom konaní sú povinné objasniť, či obvinení konali protiprávne a či spôsobili ujmu na právach sťažovateľa a ďalších poškodených tým, že predložením žiadostí obsahujúcich nepravdivé skutočnosti uviedli krajský súd do omylu, ktorý v dôsledku toho mal dospieť k záveru, že sú splnené všetky predpoklady na udelenie súhlasov na odpočúvanie.

Ústavný súd zdôrazňuje, že pôvod dôkazov, ktoré sa bývalí príslušníci VOS snažili proti sťažovateľovi zadovážiť, ako aj spôsob ich obstarania je v súčasnej dobe predmetom trestného konania. To znamená, že sťažovateľ sa nemusí pred tvrdenou nezákonnosťou dôkazov brániť ako obvinený v trestnom konaní, pretože ochrana jeho práv sa stala súčasťou procesu, v rámci ktorého sa objasňuje a preukazuje trestná činnosť tých, ktorí mali jeho práva porušiť. Dôkazom toho, že túto povinnosť prebrali na seba v prvom rade orgány činné v trestnom konaní, svedčí aj argumentácia generálnej prokuratúry obsiahnutá v uznesení sp. zn. IV Gv 4/11 z 20. februára 2012, z ktorého vyplýva, že protiprávnym konaním obvinených mala byť sťažovateľovi (a ďalším poškodeným) spôsobená vážna ujma na jeho základných právach podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 ústavy a podľa čl. 13 listiny a práve podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ktoré garantujú ochranu súkromia.

Vychádzajúc z uvedeného a odvolávajúc sa na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií, ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie. Totiž trestné konanie, predmetom ktorého je zistenie a objasnenie údajných protiprávných zásahov do sťažovateľovho práva na súkromie a v rámci ktorého si sťažovateľ ako poškodený uplatnil nárok na náhradu škody voči obvineným, nie je právoplatne ukončené. Táto okolnosť zatiaľ vylučuje ingerenciu ústavného súdu v danej veci.

Pri prerokovaní námietok sťažovateľa mal ústavný súd na pamäti aj svoje skoršie rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 354/2012 z 11. júla 2012 týkajúce sa takmer totožnej veci iného účastníka konania. V tejto veci ústavný súd na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť iného účastníka konania odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. V označenom rozhodnutí ústavný súd konštatoval, že súhlas na odpočúvanie udelený krajským súdom považuje za zodpovedajúci požiadavkám legality, legitimacy a proporcionality, a dodal, že podľa jeho názoru krajský súd všetky podklady, ktoré mu boli v tejto súvislosti predložené, správne vyhodnotil ako postačujúce na odôvodnenie zásahu, resp. obmedzenia práva na súkromie sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd medzi uvedeným súhlasom na odpočúvanie a namietaným porušením práva na súkromie nezistil príčinnú súvislosť.

V daných okolnostiach však ústavný súd musí predovšetkým poukázať na podmienky a procedúry súvisiace s rozhodovaním o použití ITP, ktoré sú záväzným spôsobom upravené v ustanoveniach § 1 až § 4 zákona o ochrane pred odpočúvaním a na základe ktorých o podaných žiadostiach príslušných orgánov o použitie ITP rozhodoval krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň aj povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu vo vzťahu k základným právam podľa ústavy a listiny a právam podľa dohovoru, ktorých porušenie zo strany VOS sťažnosťou na ústavnom súde namieta.

Nielen táto okolnosť, ale predovšetkým znenie ustanovenia § 8 zákona o ochrane pred odpočúvaním vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv sťažovateľa zaručených ústavou, listinou a jeho práv zaručených dohovorom, ktorého porušenia sa mala vo veci sťažovateľa označeným postupom dopustiť VOS.

Podľa ustanovenia § 8 zákona o ochrane pred odpočúvaním použitie ITP, vyhotovenie záznamu alebo skopírovanie záznamu, ktoré sa uskutoční v rozpore s týmto zákonom, zakladá zodpovednosť štátu, ako aj osoby, ktorá zákon porušila tak, že nezákonné správanie nariadila, schválila alebo sa ho inak dopustila. V poznámkach pod čiarou vzťahujúcich sa na predmetné ustanovenie sú obsiahnuté odkazy na zákon

o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v súčasnosti zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), Trestný zákon a Občiansky zákonník.

Aj uvedená (špeciálna) právna úprava poskytuje sťažovateľovi dostatočné záruky a možnosti na uplatnenie svojich práv, ak sa preukáže, že použitie ITP v jeho prípade vybočovalo z medzí zákona.

Ústavný súd nemôže suplovať výkon právomoci všeobecných súdov danú im čl. 142 ods. 1 ústavy a ani nahrádzať činnosť ďalších orgánov verejnej moci, do právomoci ktorých je zverené vyšetrovanie podozrení zo spáchania trestných činov a pod. Ústavný súd nie je súdom skutkovým.

Zo skutkového stavu sťažovateľom v sťažnosti podrobne prezentovanom je podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že existujúce prostriedky ochrany svojich základných práv garantovaných mu ústavou a listinou, ako aj práv garantovaných mu dohovorom, ktorých porušenie namietal, pred všeobecnými súdmi neuplatňoval, resp. ešte ani uplatniť nemohol. To však neznamená, že ústavný súd sa v tomto štádiu zmocní úlohy zisťovať a posudzovať skutkové okolnosti postupu VOS pri použití ITP proti jeho osobe a v konečnom dôsledku rozhodovať o zákonnosti tohto postupu, pretože touto právomocou, ako to je už odôvodnené, nedisponuje.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru postupom VOS týkajúcim sa použitia ITP na základe rozhodnutí krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2012